

## PEYGAMBER SEVGİSİ

---

*Konumuz ‘‘Peygamber Sevgisi’’ ve ben de bu konuyla ilgili heyecan duyuyorum, çünkü çok uğurlu, çok kutlu bir haftada, Mevlit Kandili haftasındayız. Biz buna tesadiif demeyelim de tevafuk diyelim aslında. Daha önce konuştuğumuz ama yine de doyamadığımız bir konu bu. Sizin de biliyorum ki anlatmaya doyamadığımız bir konu olacak. Mevlit Kandili haftasında olduğumuzu düşünerek ben girizgahı size bırakayım isterim Hocam.*

Hz. Peygamber’i andığımız zaman insanın ruhunda edep duygusu hâkim oluyor ve nefsiyle cihat yapma ihtiyacı hissediliyor. Yani asıl büyük cihat insanın nefsi ile yaptığı savaş olduğuna göre, Peygamber’den izin almadan nasıl başlanabilir ki bu savaşa? Onun için müsaade ederlerse, dünyanın yaratılış sebebi, hepimizin hakıkati, daha doğrusu bütün yaratılmışların sadece bir veya birkaç ismini taşıdığımız, czn (parçanın) kll (bütünü) olan Hz. Muhammed’den, hamd

makamından, hamdın tecellîsinden bahsederek başlamak gerçekten bize bir hediye diye düşünüyorum.

***Ben de öyle görüyorum, hediye olduğunu düşünüyorum. Cümlenize başlarken çok önemli bir şey söyletiniz: “Dünyanın yaratılış sebebi” dediniz. Biraz açalım mı Hocam?***

Her şey Hakikat-i Muhammedî'den yaratıldı diyor ârifler ve âlimler. Aslına bakarsanız hadîs-i kudsîde Peygamber Efendimiz gene bize müjdeliyor ve “Allah, *‘İstedim ki bilineyim...’* buyurdu.” diyor. Bu isteme kelimesi üzerinde biraz durmak lâzım. Hepimiz biliyoruz ki Allah ganîdir, ihtiyaçsızdır, bir şey istemez. O zaman neden *“İstedim ki bilineyim”* dedi? Nasıl ki sizin gibi güzel bir hanımefendinin güzelliği şu ekrandan taşıyorsa, Allah'ın da sonsuz güzelliği taşıyor Mevlânâ Hazretleri. İşte bu taşmanın; “istedim”, “irâde ettim”, “arzu ettim”, “aşk ettim”, “varlığımı âşikâr ettim” ve bilindim mânâsına geldiğini söylüyor insân-ı kâmiller. İşte bu, Ahadiyet'in yani birliğin isim ve sıfatlar hâlinde ortaya çıkışıdır. Allah'ın tekliği asla bilinemez ve tanınmaz. Lütfedip “âşikâr ettiği mânâsı” kısmı böyle bir birliktir ki (beş parmağının ucunu bir araya getirerek yani farklılıkları birleştirerek), biz buna Vahdâniyet diyoruz. Vahdâniyet makamı Hz. Peygamber'dir. İsim ve sıfatlarının birliğidir. Şunu söylemeliyim ki, eğer her şey O'nun hakikatinden doğmamış olsaydı, Hz. Âdem

“Allah” bile diyemezdi. Demek ki bütün yaratılmışlar, Peygamber’in mânevî mânâsından, hakîkatinden, nurundan zuhura geliyor.

*Size bir cümle okumak istiyorum. Ardından söyleyeceğinizi de yine merak ediyorum.*

*“Ey Ahmed, kim senin sofrandan başka bir sofraya giderse, bil ki şeytan onunla aynı kâsedden yemek yer. Kim senin komşuluğundan kaçarsa, şüphe yok ki şeytan ona komşu olur. Bu devir senin devrindir. Çünkü Kelîm olan Mûsâ bile daima senin zamanını arzuladı. İncil’de Mustafa’nın; o peygamberler serverinin, o safâ denizinin adı vardı.”*

*İşte galiba az önce konuştuğumuzun üzerine yakışan bir cümle oldu. Çünkü dediniz ki: “Dünya O’nun için yaratıldı.”*

Evet, O’nun için yaratıldı, O’nun varlığından yaratıldı. O’nun aklına Mûsâ dedik, O’nun ruhuna İsâ dedik, O’nun vücudu ile tecellîsine, Hakîkat-i Muhammedî’nin zuhuruna Muhammed dedik. Daha doğrusu O’nun hakîkatine Ahmed, zâhirine Mustafa dedik. O; Müçtebâ, Murtazâ ve Mustafa’dır. Yani nefsiyle seçilmiş, aklıyla beğenilmiş, sâfiyete ererek yakınlaştırılmış... Onun vücudunda kendine ait hiçbir varlık kalmadığı için Allah’ın en parlak aynadaki tecellisi olmuş, yani Allah’a en yakın kul olmuş. Ama O’nun hakîkati Mustafa’da kalmak değildi. O Mustafa’lıktan Muhammed’liğe doğru ilerledi. Yani yakın

olarak başladı, Allah'ın mânâsında yok olarak bitirdi. Çünkü Allahu Azîmüşşân diyor ki: "Hamd yalnız bana aittir." Öyleyse ona, "hamd edenlerin en yücesi, hamd edilen" mânâsına gelen Muhammed adını Allah verdiyse -ki o güne kadar böyle bir ad yok- "Ben yalnız hamd'ımla ondan tecellî ettim." buyuruyor.

***Çok güzel. Ben, hazırladığım sorular arasına isimlerinin ve sıfatlarının mânâsını dahil etmiştim esasında. Bir bakmak gerekir diye düşünmüştüm. Kalbimiz birmiş. Tabii Ahmed'den Mustafa'dan biraz daha açarak devam edelim mi? Bir de sıfatları var ki, -başta "Emîn" olmak üzere- onlara da ne olur biraz girelim Hocam.***

O'nun Hakikat-i Muhammedî'si Ahmediyet'idir, yani kulluktur. Bu da Kur'ân'ın hakikati demektir. Niye önce hakikati zuhur ediyor, en son mübârek vücudu geliyor? Bunu daha somut bir örnekle size açıklamak isterim. Niye önce vücudu gelmiyor, bunu anlatmak isterim. Dünya düzeni içerisinde mesela canımız bir şeftali istediği zaman, şeftalinin çekirdeğini yani onun aslını, özünü, Ahmediyet'ini toprağa gömeriz. Yani toprağa gömmek mecburiyetindeyiz, çünkü toprak hiçlik ve yokluk demektir, tevâzudan zuhur edecek. Ve suyla besleriz. Yani dirilişle besleriz. Ağaç meydana gelir, Âdem denir. Ağacın yaprakları, dalları zuhur eder, yani birçok peygamber zuhur eder. En son şeftali oluşur. Halbuki bütün ağaçtan maksat o

şeftalidir, öyle değil mi? Şeftalinin içinde gene aynı çekirdek O'nun Ahmediyet'idir, dışı Mustafa'dır. Fakat iyice olgunlaşınca, artık o Muhammed olur. İşte bu mânâ içerisinde Peygamber Efendimiz'in başı onun hakîkati, özü; sonu bu hakîkatin, özün zuhurudur. Öyleyse başka din olamaz çünkü din tamamlanmıştır.

Şöyle de anlatabiliriz: Âyette, "*Biz peygamberler arasında fark gözetmeyiz.*" (Bakara, 136) deniyor, ama neden? Almanya'da kilisede yaptığım konuşmada bana sordular, siz devamlı peygamberler arasında fark yoktur diyorsunuz ama öyle bir Hz. Peygamber anlatıyorsunuz ki sanki en üstünü O gibi anlaşılıyor. Ben de şöyle bir örnekle onu açıklamaya çalıştım. Dedim ki, Güneş doğduğu anda Dünya henüz ne kadar ışığa alışık? Güneş doğduğu anda dünyayı saat 12'deki gibi aydınlatsa yanarız. Öyleyse doğduğu anda henüz dünya ne kadar ışığa ihtiyaç duyuyorsa o kadarını yollar. Sanki bu doğuş ânı Hz. Âdem'i temsil eder. Güneşte bir değişme olmaz, yavaş yavaş yükselir ve tam 12'de bütün dünyayı aydınlatır. İşte bu zuhura Muhammedî tecellî denir. Bu da Hz. Peygamber'in zuhurda en üst makamda olduğunu gösterir. Dolayısıyla bu bakış açısından Ahmediyet O'nun hakîkati, özü yani Kur'an'dır. "*İnsanla Kur'an ikiz kardeşdir.*" hadîsinin mânâsı budur. Gene bir hadiste Hz. Peygamber diyor ki: "*Kur'an-ı Azîmüşşân bana tek cümle olarak indirildi.*" Yani ben Kur'an'ım. Sonra başka bir hadiste diyor ki: "... *Sonra Cenâb-ı Hak onu parça*

*parça âyet hâlinde bana indirdi.*” Bu ne demek? Benim mânâm bütünüyle Kur’an, ama organlarımın onu idrâki yavaş yavaş oldu. İşte biz de onun için organlarımızın idrâkine izin vermeliyiz. Yani yavaş yavaş anlayacağız.

***“Kur’an’la ikiz” ne demek? Evet, bir fikrimiz var konuya dair ama ben açmanızı istiyorum.***

Hız. Peygamber, *“İnsanla, Kur’an ikiz kardeştir.”* diyor. Yani yaşayan Kur’ân’ı görmek lâzım ki Kur’an idrak edilebilsin. Aksi takdirde Arapların her birinin evliyâullah olması gerekirdi. Ben bu sözlerle, “Kur’ân’ı kendim okuyorum, kimseye ihtiyacım yok, her şeyi biliyorum.” diyenlere de cevap vermek istiyorum. Öyle olsaydı, bütün Arap âlemi Kur’ân’ı zaten kendi ana lisanlarıyla okuyorlar. Demek ki yaşayan Kur’ân’ı görmeden Kur’ân’ı anlamak ve idrak etmek mümkün değil. Hocam buyururlardı ki: “Kur’ân’ı öpüp başımıza koyuyoruz. Ama âyetler, hâdiseler hâlinde karşımıza geldiğinde basıp çiğneyip geçiyoruz.” Mesela “Yalan söylemeyin.” diyor. Ben çok dindarım diyoruz, ama yalan söylüyoruz. Dedikodu ediyoruz, kalp kırıyoruz, kul hakkı yiyoruz, Allah korusun. “En çok seni seviyorum Allah’ım.” derken, taptığımız birçok şey var. Bundan büyük şirk mi olur? Demek ki sen bunların hiçbirini yapmayan ve yaşayan Kur’ân’ı görmelisin. Onun nasıl yaşadığını görmelisin

ki Kur'ân'ın hakikatini idrak edebilesin. O yüzden ikizini arıyorsun.

***Yani Kur'ân'ı biliyorum ya da Arapça'yı çok iyi biliyorum, Kur'ân'ı çok iyi okuyorum demek, gerçek dindar olmak anlamına gelmiyor. Yani onun yaşadısını hayatımıza mümkün mertebe -tabii ne kadar becerebiliyoruz sizin de söylediğiniz gibi- sirâyet ettirdiğimizde mi gerçekten inananlar oluyoruz?***

Ne güzel söylediniz. Hz. Mevlânâ örnek de vermiş. Adamın biri, Kur'ân-ı Kerîm'i o kadar güzel biliyor-muş ki, bir kelime sorduğunuzda size o kelimenin hangi sûrelerde geçtiğini, hangi âyetlerde bulunduğunu söylüyormuş. Bu adamı Hz. Mevlânâ'ya met-hetmişler. O da gülmüş, demiş ki, "Cevizleri saymayı çok iyi öğrenmiş. İnşallah kırıp bir gün içini de yer de, tadına varır." Demek ki dışarıdan Kur'ân'ı bilmek veya okumak çok önemli olsa da, iç mânâlarına girip yaşamadıkça kula faydası olmaz. Çünkü Kur'an'da iki tür âyet vardır. Bazı âyetlerde, "Akıl sahibi değil misiniz idrak edemiyorsunuz?" diyor Allah. İkincisi, "Gö-nül sahibi değil misin ki, idrak edemiyorsunuz?" diyor. Bir kere aklımızı zorluyor. Demek ki Kur'an'daki şerîatı aklımızla idrak edeceğiz, iç mânâları ise ancak gönlümüzle anlayabileceğiz. Dolayısıyla Kur'ân'ı yaşamak lâzım. Ya da yaşayanın anahtarı ile Kur'ân'a bakmak lâzım.

***Kur'ân'a bakmak lâzım, doğru. Peygamber Efendimiz'le ilgili olarak birkaç kişiden bana gelen şu soruyu unutmadan hemen sormak istiyorum; ben de cevabını çok merak ediyorum: "O'nu andığımızda, O'nunla ilgili bir hâtırat dinlediğimizde, O'nunla ilgili bir anı gözümüzde canlandığında, ya da Ehl-i Beyt'i düşündüğümüzde neden gözlerimiz dolar?" diye soruyorlar. Neden Hocam?***

Ne güzel. Çünkü benim de hakikatim, ondan... İnsan kendindeki hakikati özlemez mi? İnsan kendinin parçası olduğu ana hakikati, ana mânâyı özlemez mi? Gözü dolan herkes, her varlık, aslının, özünün O olduğunu hatırlıyor ve idrak ediyor demektir.

Şimdi öyle bir Peygamber'den bahsediyoruz ki, hakkında şu âyet-i kerîme var: "*Allah ve melekleri Peygamber'e salât ederler.*" (Ahzâb, 56) Aman Yârabbi! Bu âyet neden acaba hiç söylenmiyor ya da çok az konuşuluyor? Allah O'nu anıyor! Allah O'na salât ediyor, selâm ediyor. Salât kelimesi lügatta namaz anlamına da geliyor.

Allah Peygamber'ine namaz kılar mı? Hâşâ! Ama Allah Peygamber'ine tenezzül ediyor. Rahmetiyle, mânâsıyla, hakikati ile O'nda âşikâr oluyor. O'nun aynasından gözüyor. İşte bundan daha büyük lütuf olabilir mi? Siz, hem kendi hakikatinizi özlüyorsunuz Peygamber'de, hem de sizi Yaratan'ı özlüyorsunuz, onu görüyorsunuz. Sen olmasaydın diyorsunuz, sen eğer mîraçta beni anmasaydın, ben o hakikati nasıl bilebilirdim? Nasıl idrak edebilirdim? İşte, göz



yaşarması bile çok az kızım. Gece gündüz hüngür hüngür ağlansa ancak, o özlem gider mi bilmem. Allah kavuşmayı nasip etsin.

***Özlemden ağlıyoruz yani... Hiç beklemediğim bir yaklaşım getirdiniz konuya. Peki Hocam, Rahmet Peygamberi ifadesini kullanırız. Onu neden kullanırız? Neden “Rahmet Peygamberi”dir?***

Efendim rahmet kelimesi ne demek, onun üzerinde duralım. Allah, “İstedim ki bilineyim” yani güzelliğim taşıdı demekle, kendi varlığının taşıdığını ve bunun neticesinde yaratılışın zuhura geldiğini söylüyor. Bu yaratıcı güce ister merhamet deyin, ister aşk deyin, ister sevgi deyin, ister rahmet deyin; hakîkati rahmettir. Yani, yaratılışın hakîkati rahmettir. Öyleyse Allah’la Peygamber’i arasındaki en kuvvetli ilişki rahmet yönündendir.

Burada *Mesnevi*’den bir hikâye anlatmak isterim: Hz. Âişe bir gün dışarı bakıyormuş, yağmurun yağdığını görmüş. Hz. Peygamber de dışarıda olduğu için çok telaşlanmış. Onu beklemeye başlamış. Peygamber içeri girdiklerinde, bir damla ıslaklık yokmuş üzerinde. Demiş ki, “Yâ Muhammed hiç ıslanmadınız mı?” “Yağmur yağmıyor ki Âişe.” buyurmuşlar. “Ben gördüm yağıyordu efendim.” deyince, “Dışarı bakarken üzerinde ne vardı Âişe?” diye sormuşlar. “Sizi düşünüyordum, sizin mânânızı giyinmiştim.” demiş. Onun üzerine Peygamber, “Yağan rahmeti görmüştün yâ

Âişe, Allah'tan her an yağar o rahmet.” buyurmuşlar. Demek ki yalnız Peygamber'le ilişki kuranlar, her an üzerlerine Allah'ın rahmet tecellîsinin yağdığını anlayıp, idrak edebiliyorlar. Allah'ın rahmet açısından ilk tecellî yeri, Hz. Muhammed'dir. Yani Allah Hz. Peygamber'i yaratmış, bütün âlem de O'nun aynasından yaratılmıştır. Öyleyse biz Peygamber'den yaratıldık. Dolayısıyla da Peygamber'in bize rahmet kaynağı olduğunun, onun rahmetinden zuhura geldiğimizin en güzel delili bu örnektir.

***O zaman o rahmet hep üstümüze başımıza yağsın diye az önce salât ve selâmdan bahsettiniz. “Kim Allah'a hoşnut olarak kavuşmak isterse bana çok salât-u selâm getirsin.” de bunu doğruluyor o halde.***

***Hangi hâllerde peki? Her zaman dilimizde mi olmalı? Yani bunu kullanmanın bir sınırı yoktur diye düşünüyorum. Neden olsun ki, değil mi?***

Yatarken, sağınızdan solunuza dönerken, namazda, aralarda, aklımıza geldiği her anda Peygamber'i anabilir, salât-u selâm getirebiliriz. Çünkü Allah'ın emri var: “Ben O'na tenezzül ettim, siz de salât ve selâm edin.” buyuruyor. Tenezzül kelimesini çok seviyorum. Yani, eğildim, hakikatimi O'na açtım, eğer O'na eğilmeseydim mîraçta beni idrak edemezdi diyor Allah. Allah'ın büyük lütfudur bu. Buradan da görülüyor ki aslında ortada Peygamber diye de biri yok. O sadece